

Жінка для стіни

Про книгу

“Жінка для стіни” — яскравий зразок цікавого і динамічного детективу, сюжет якого тримає в напрузі від першої до останньої сторінки. Кримінальні розборки, нелегкий світ приватного бізнесу, війна “авторитетів”, таємничі самозаймання будинку і болючі пошуки добровільної жертви — “жінки для стіни” — полонять вашу увагу своїм реалізмом і гостротою інтриги.

ЛІС

ВОЛОДИМИР

ЖІНКА ДЛЯ СТІНИ

© Видавництво Богдан

www.bohdan-books.com

ISBN 978-966-10-8581-6

Володимир Лис

Жінка для стіни

Серію «Детективна агенція М» засновано 2019 року

“Жінка для стіни” — яскравий зразок цікавого і динамічного детективу, сюжет якого тримає в напрузі від першої до останньої сторінки. Кримінальні розборки, нелегкий світ приватного бізнесу, війна “авторитетів”, таємничі самозаймання будинку і болючі пошуки добровільної жертви — “жінки для стіни” — полонять вашу увагу своїм реалізмом і гостротою інтриги.

На межі двох тисячоліть — минулого і теперішнього, один з найбільших полівських авторитетів Геннадій Рищук, відомий у певних колах як «Генка Морс», їхав на важливу зустріч зі своїм зарічанським колегою — авторитетом Андрієм Ліщивським, який мав, відповідно кличку «Бицьо». Морс кілька місяців тому цілком свідомо втрутився у сферу інтересів Биця.

Стрічка шосе стрімко намотувала колеса його джипа. На деревах обіч дороги вже де-не-де жовтіло листя. «Через місяць, якщо все буде в нормі, рвону на тиждень у Хорватію, — подумав Морс. — На острів Крк». Він посміхнувся, пригадавши, як минулої весни купив знічев'я в кіоску при вході до університету, де мав зустрітися з одним щуром, книжку «Острів Крк», так і називалася. Він думав, що то путівник, згодиться, а виявилось, що так, якась бздуря. Маячня. Пробивав читати, але так нічого і не второпав. Спершу пожбурих геть. Та потім, коли побачив книжку на своєму столі (певне, хатня робітниця, дурепа, підбрала на підлозі та й поклала), вирішив, що при п'янці якось браткам покаже, ще й гру придумав — хто більше прочитає, тому поставить ящик «коняки». Чи щось інше вигадують.

Цієї миті запищав мобільник. Морс невдоволено скривився — не любив, коли дзвінок перебивав думки. Зрештою, взяв мобілку до рук, натис на кнопку і приклав до вуха.

— Генка, ти? — почув схвильований, якийсь наче засапаний голос молодшого брата Олексія.

— А хто ж іще? — посміхнувся Морс. — Чи ти думаєш, що в мене мобілку хтось би свиснув? Ха-ха-ха, — йому стало весело від самої думки, що в нього могли бодай спробувати вкрати що-небудь, тим паче таку річ, як мобільник, котрий завжди був при ньому.

— Що сталося, братан? — спитав, посміявшись. — Чого в тебе такий голос нахарапуджений?

— Біда, братику, — сказав Олексій. — Хата твоя горить. Будинок у «царському селі».

— Що? — Морс не вимовив це, а видихнув. — Що ти сказав?

— Будинок горить, — повторив Олексій. — В усіх кімнатах одразу. Тут пожежники вже приїхали, тільки навряд чи загасять. Тобто,

загасять, але що буде всередині...

— Льоха, ти мене розігруєш? — Морс відчув, як у серці щось обірвалося та й покотилося до самого низу живота.

— Та ні, братан, — сказав Олексій. — Я ж звідси дзвоню... Сам спершу не міг повірити, доки не примчав. Чуєш, машина верещить? Ще одна під'їхала...

Морс почув характерний різкий звук. На якусь мить здалося, що блискуча червона машина мчить просто на нього.

— Як це трапилася, вже знаєш? — запитав, намагаючись втамувати несподіване дрижання в голосі.

— Ні, — відповів Олексій. — Не можу зрозуміти.

— А де Віхоть? Його що, не було, суки?

— Ні, був, — він чув, який Олексій збентежений. — Був, каже, всередині, коли це сталося. Його вже «швидка» забрала. Вискочив, але геть попечений.

— Твою мать! — не стримався Морс.

— Тут їхній головний начальник, — сказав Олексій. — Ну, пожежників. Може, дати йому?

— Не треба, — мовив Морс. — Вернуса — то й побалакаю.

— Ти зараз приїдеш? — спитав Олексій. — Де ти?

— Я їду на переговори, — голос у Геннадія був спокійний. — Маю тут одну балачку. Буду вдома за години чотири. Ти там розпоряджайся. Знайди Вітана, якщо треба. Все. Повернуса — розберемося. Тримайся.

Він, зовні вже зовсім незворушний, вимкнув мобільник. Тільки неприємний холод усередині не минав. Щоправда, той холодок трохи начеб гасив лють, що наростала з кожною секундою.

Морс покосився на шофера — чи той чув? Напевне, щось до вух долетіло. Дарма, Льончик звик мовчати. На двох охоронців, котрі сиділи позаду, оглядатися, звісно, не став. Їхнє діло теляче.

Але як це могло трапитися? Як міг хтось підпалити його дім, його фортецю? Будинок справді своїми обрисами та трьома башточками по краю нагадував старовинну фортецю. Він би до цього не додув, то Олексієва ідея. Тож, як він взявся будуватися, то й запитав братика, яким той бачить будинок. Льоха тоді ще був школярем, хоч і метикуватим.

— Ну, ти ж у нас, як феодал, чого б не збудувати фортецю? — запропонував брат.

Геннадій добре пам'ятає іронічно примружені братові очі. Майже ненависть, яка з них випромінювалась. Аякже, певно, й до нього долетіло: брат — рекетня, бандит, такий-сякий. Скільки ж він сили доклав, аби прихилити Льошку, щоби той справді почувався його братом... Певне, затратив часу й зусиль не менше, ніж на те, щоби все нажити отримати.

Джип шалено мчав шосейкою. 120, 140, 180 кілометрів на годину показував спідометр. Ще п'яток кеме, а там і кордон двох областей, а за ним вже й місце їхньої зустрічі з Бицем. Може, повернути, причина поважна?.. Бицьо зрозуміє.

Морс вже зробив інстинктивний порух до мобілки. Ні, треба їхати далі. Робити вигляд, що нічого не трапилось. Він ще нічого не програв. Всі — охоронці, друзі, вороги — знають, яка у нього витримка. На відміну від багатьох з їхньої братії — авторитетів. Він її проявить повною мірою. Навіть якщо то Бицьо, сука, удружив. Але як можна було підпалити дім, та ще й так, аби горіло відразу в усіх кімнатах? Будинок його оточений міцним кам'яним муром. З внутрішнього боку муру, по верху, пущено струм. Напруга така, що того, хто спробував би перелізти, не вбило би, та вивело з ладу, а якщо сила менша, то надовго паралізувало б. Біля самого будинку, у квітнику довкруг теж кілька електропасток. По кутках подвір'я — камери стеження. Ворота залізні, джипом не проб'єш, хіба танком. Відчинити двері можна, тільки знаючи подвійний код, а після того — приклавши руку. Прилад, який розмикає ланцюг, реагує лише на дві руки — його й Олексієву. В будинку постійно перебуває охоронець, він, Морс, може дозволити собі таку розкіш. Хлопці у нього надійні, не раз перевірені у справі. Вони, до того ж, знають, що їх чекає, коли хтось із них зрадить. Віхоть, який сьогодні ніс службу в будинку, теж. То невже ж він на щось таки спокусився? На що і, головне, хто спокусив? Але ж Альоша каже, що Віхоть попечений... Морс відчув, як злегка починає поболювати у скронях. Ні, подумав, треба взяти себе в руки. Твердо і остаточно.

І раптом Геннадій відчув, як йому нестерпно хочеться озирнутися. За плечима сидять його охоронці. За його наказом вони будь-кого в будь-

який момент готові покарати, а якщо треба буде — то й замочити. Вони добре знають свою службу.

«Чому я не сів на заднє сидіння?» — раптом подумав Морс.

І ще подумав — чому він учора не послухався і не послав засідку до «Потічка»? А що, як справді, там уже чекають люди Биці й розстріляють із засідки без будь-яких сентиментів і слів, а просто випустять рій куль — та й усе?

У ньому почала рости злість — на себе, власну безпечність, на охоронців, які щось напевне знають чи підозрюють. Якщо зрадив сука Віхоть, то й кожен з них може зрадити. Вони їдуть, як дурні, мчать, а десь там горить його дім, його найбільша гордість, здобута кривавими мозолями, роками ризику і поту, бо ще тоді, як займався дрібним рекетом, від мріяв про такий будинок, навіть не такий, а значно менший. Тоді вже почали будувати те прокляте «царське село», а він якось на першій своїй машині, навіть не «Фольксваген», це ще були «Жигулі», хоч і нові, приїхав до того села на околиці Полівська, стояв і мріяв, що ось тут колись буде і його хата. І була (була?), і не просто хата — палац, найкращий, найоригінальніший, на найкращому, найвищому в тому мікрорайоні місці, яке він перекупив. Сто сорок тисяч зелених коштувало одне місце, засраний професор з якогось там університету чи то інституту менеджменту, який щойно в Полівську відкрився, ніяк не міг добудувати свою хату. Одного погляду йому, Генці, було досить, щоби зрозуміти, яке це вигідне місце. Професор, мати його, не уступав, ціна спочатку була двадцятник, потім підіймалася, стара зараза, певно, відчув його інтерес. Не допомогло й залякування, зрештою, професорський синок, який був хоч і дрібним чиновником, але в Києві, хтозна-як міг себе повести. Отож, Генка передумав мочити професора й накинув спочатку п'ять, потім десять, далі п'ятнадцять, врешті-решт цілий «гривник», як і хотів той засушений чмур. Сто сорок тисяч «зелених», ось скільки він відвалив за місце, а ще ж будинок довелося перебудувувати по-своєму. Зате тепер він стоїть на горбку, вище всіх, милує око — справжній замок.

«Стояв», — почув Генка чийсь голос, сіпнулася вбік голова, він ледве не оглянувся. Наступної миті зрозумів, що то його власний голос, що так подумав або сказав він сам. Лють захлиснула його з новою силою.

— Увага, — мовив, не повертаючи голови до охоронців. — Щас коло «Потічка» ми устроїмо Бицю м'ясорубку. Будете слідкувати за моїми руками. За моєю лівою рукою. Коли я торкнуся нею вуха, моментально мочите Бицьових охоронців. Моментально. Будьте готові. Биця я беру на себе. Якщо ж хтось із вас стрельне в Биця, то хіба тільки в руку, якщо він схопиться за пістоля. Все. Я думаю, вас учити не треба...

Не треба вчити — те він знав добре. Вони повинні завжди бути готові до небезпеки, до ризику, до гри з власним і чужим життям — інакше вони не були би його охоронцями.

Щойно прийняте рішення було несподіваним для нього самого, він вступав у новий етап свого життя, починав гру, значно небезпечнішу за те, що робив досі. Можливо, він ще пошкодує — сьогодні, завтра, через тиждень. Але іншого виходу не було. Зовні Геннадій був спокійний, та лють уже накрила його з головою, наче велетенська морська хвиля, і порятунок був один — встояти на ногах, не дати себе підхопити й понести, бо тоді майже неминуча смерть, тоді вже диктуватиме свої умови саме хвиля, а не ти, вона тебе підійме й кине, а він хотів вистояти й самому диктувати умови. Він дуже ризикував.

І коли зрозумів, що відтепер його ризик набуває нових рис, а може, й переважатиме все, що досі з ним було, що відчував, як збагнув — треба грати. Або — або. Треба...

II

Вони під'їхали до умовленого місця майже одночасно. Хіба Генка випередив Биця на якихось півтори–дві хвилини. Цього часу йому вистачило, щоб оцінити обстановку і прийняти ще одне рішення. Він вийшов із машини, дав знак охоронцям, щоб сиділи на місці, й пішов назустріч небезпеці. Бачив, як звернула з шосе машина Биця, як вона наближається до галявини. Він ішов і посміхався. Руки навмисне тримав далеко від кишень. Був сама беззбройність і добродушність. Його можна було запросто підстрелити з машини, що рухалася до нього, намотуючи на колеса грузьку ґрунтівку. Але був певен, що Бицьо не зробить цього.

Машина — теж джип, тільки іншої модифікації — зупинилася буквально за десяток сантиметрів до Генчиних ніг. Сука Бицьо все розрахував. «Тим ліпше», — подумав Генка, на обличчі якого не здригнувся жоден м'яз. Він стояв перед самісінькою машиною і дивився на затемнене скло.

Обіч дороги тихо шуміли сосни. Десь у глибині лісу, хоч і неподалік, застрекотала сорока. «Мені б зараз більше підійшла зозуля», — раптом подумалось Генці. Він стояв, злегка розставивши ноги, взявшись руками в боки і примружено дивився на скло, лише ледь-ледь задимлене, воно не давало можливості роздивитися того, хто знаходився у кабіні. Знав, що його роздивляються уважно, що там, у кабіні, в ці секунди, можливо, приймають рішення, як з ним чинити далі. Бицьо, сука, точняк сидить за кермом, він з тих, що не довіряють водити машину нікому. Сидить, падлюка, і щось міркує. Нехай. Він мусить виграти. Скупю посміхнувшись, Генка підняв руки вище і заклав їх за голову. То був умовний знак для його охоронців. Вони відчинили двері джипа, зістрибнули на землю і стали по обидва боки машини. По суті, тепер вони були безборонні, адже в такій машині, як Бицьова, напевне знайдеться отвір для зброї.

Генка стояв і бачив, як десь там у Полівську вже напевне догоряє чи й догорів його дім. Найліпший дім у «царському селі». У нього скоро буде ще один, у самісінькому центрі міста. Він уже викупив місце, стару розвалюху на тихій вуличці. Вже заклали фундамент і зводять

стіни. Там він надумав збудувати «башту» — вузький триповерховий особ-няк, який би вивищувався над рештою довколишніх хатин і якого було б видно із чотиріквартирного будинку для багатих, де надумав жити цей сморчок Ланчик, новий авторитет, що останнім часом набрав сил. Йому, бач, захотілося жити в будинку, де поселився колишній заступник міського голови, а тепер крутий бізнесмен, а ще — працівник прокуратури і відомий лікар. Що ж, встаючи вранці, Ланчик буде кожного дня бачити саме його, Морсів будинок. Ще була в Морса і шикарна чотирикімнатна квартира, правда, не в центрі, а в мікрорайоні, у будинку непоганому, затишному місці, туди йому часом приводили коханок, але таких, що на ніч чи на дві. Тих, що він знімав сам, віз до Вітана, який був наче його управителем і довіреною особою у всіх випадках, або і в «царське село», це вже залежало від того, наскільки йому сподобалася дівиця.

Він стояв і раптом подумав, що йому відродно і начеб аж затишно отак стояти. Ніби й не було ніякої загрози безглуздо померти, ні примари самої смерті, яка зараз дивилася йому в очі. Хто буде всерйоз проводити розслідування, якщо в лісі знайдуть три-чотири трупи (Льончика, шофера теж напевне не пошкодують) разом з машиною? Чи чого доброго і джипа забере Бицьо, він жадібний.

І все ж він стояв. Тепер уже іншого вибору не було.

Нарешті двері Бицьового джипа відчинилися і з'явився сам власник машини — високий, дужий, кремезний, справді схожий на могутнього бика, десь на голови дві вищій від Генки. Він посміхнувся сяйливою усмішкою і сказав майже привітно:

— Ну, здоров, Морсяка. Все в ігри граєшся дитячі, на вошивість перевіряєш?

— Привіт, — сказав Генка і потис простягнуте йому могутнє лапище. — Приїхав першим, от і вийшов тебе зустріти. Чи ти незадоволений?

— Я всім задоволений, блін, — сказав Бицьо. — А ще більше буду задоволений, коли ти перестанеш сукою бути і заберешся звідти, куди тебе не просили.

То вже була образа, виклик, але Морс її мовчки проковтнув. Він взяв Биця за руку і заглянув йому в очі.

— Та я й приїхав, щоб підписати мирову, інакше для чого було весь базар затівати?

— Я радий буду, якщо ти все усік, — сказав Бицьо майже примирливо. — Можу навіть могорич виставити за свій рахунок. Якщо, звісно, відступишся без будь-яких умов.

— Відступлюся, відступлюся, — сказав Генка, широко посміхаючись. — Хоч одна маленька умовочка в мене є. Зовсім маленька, не бійся, я не жлоб. Про бабу йдеться, з ваших, зарічанських. Запала мені в око.

— То в чому річ? — Бицьо подивився насправді здивовано. — Ти сам не можеш її взяти? Чи вона комусь належить?

Вони пройшли кілька кроків, перш ніж Генка відповів. За їхніми спинами вже стояли Бицьові охоронці.

— Належить, Андрюхо, належить, — Морс навмисне назвав співрозмовника на ім'я, надаючи розмові особливої тональності. Він витримав паузу, аби Бицьо запитав.

— Кому ж? — таки не витримав Бицьо.

— Одному впливовому чинбарю, — Генка подивився на Биця ще уважніше. — Тому й порадитися хочу з тобою. — Він зробив наголос на останньому слові. — Що буде ліпше зробити — викрасти, спробувати відбити чи спершу замочити того чмура?

Краєчком ока він помітив, як ледь-ледь сіпнулася повіка у Биця. Напевно прикидає, що ж то за чиновник? З міської ради чи, чого доброго, із обласної держадміністрації? Хе, задачку отримав друг Бицьо, не для його тупої голови.

Бицьо тим часом нахилився близько до обличчя Морса. Той почув запах аж надто тонких парфумів і поморщився, майже не приховуючи відчуттів, що раптом з'явилися, і були схожі на легке презирство.

— Хто він? — тихо спитав Бицьо.

Генка зирнув на нього, начеб вагаючись. Він і справді на мить завагався — чи не плюнути на всю цю комедію, коли в нього самого така біда і невідомо, як далі підуть його справи. І вирішив, що треба грати до кінця, до самого краю, до останньої карти в руках, навіть якщо вона й не козирна.

— Не спіши, — відповів так само тихо. — Пропоную перекусити, посидіти, побазарити, а тоді вже путем і наше дільце обтяпаємо.

— Приймається, — трохи повагавшись, згодився Бицьо. — У «Потічку»?

— Та нащо тобі та смердюча забігайлівка? — навмисне навіть презирливіше, ніж годилося, сказав Генка. — Можна і тут присісти.

— Тут, на галявині? На траві?

— Та от же й столика хтось поставив, — показав Морс рукою. — А хоч, я тобі з багажника розкладного дістану. Чи килимка розкладемо. Молодість згадаємо, та й романтика, блін, он як сосни пахнуть.

«Невже він такий лопух, що повірив усьому, що я йому на вуха навісив?» — думав Генка, доки охоронці витягали з багажника джипа задалегідь припасений ящик із горілкою і закускою.

Далі було все, як він і передбачав, як і задумав — випивка за міцним дубовим столиком, вкопаним у землю, жалібно поскрипували під вагою їхніх тіл лавочки.

І десь там, у Полівську, догоряв його будинок.

Текла невимушена балачка, з кожною випитою чаркою розмова ставала все розкутішою. Зі смішками, масними анекдотами і запевненнями в дружбі.

А геть там, у Полівську, вже напевне догорів його, Морсів, будинок, і чутки про цю пожежу вже почали повзти проклятим остогидлим містом, яке він взявся завойовувати якихось десять чи дванадцять років тому.

— То може, скажеш, Морсе, на чию коханку ти око накинув? — спитав трохи вже захмелілий Бицьо, нахилиючись до Генчиного вуха.

Морс почув запах горілки і цибулі, який уже геть забивав дорогі Бицьові парфуми, й подумав, що цей ліс, напевне, теж добре горів би. І серед тієї пожежі добре було б влаштувати таку ось п'янку, щоб вогонь готів їм у обличчя, щоб підкрадався до ніг, хапав за руки, а вони глузували б з нього і пили, пили, пили, доки не протверезіли б зовсім, або не звалилися у сліпуче й пекуче полум'я.

— Скажу, Андрійку, чому б не сказати? — відповів і торкнувся рукою лівого вуха.

Наступної миті охоронці, котрі теж сиділи за столом (так він запропонував), крізь куртки вистрілили в Бицьових охоронців. Сам же Генка вдарив Биця під дихало і одним порухом висмикнув з-за пояса його пістолет.

— Ти що, в натурі, поїхав, Морс? — вигукнув Бицьо, намагаючись встати.

Генка крутнув його за руку і зробив знак своїм охоронцям. Ті відійшли до його машини.

— А тепер можна й поговорити, — спокійно сказав Генка. — Та ім'я тієї дамочки назвати. Твоя баба, Андрійку, от кого ти мені віддаси.

Бицьо поглянув на нього з холодною люттю і якоюсь начеб тваринною цікавістю. Він уже оговтався й дивився поглядом людини, яка не боїться смерті. Втім, вибору в нього не було. Повзати ж на колінах, вимолюючи пощади, він не буде, це Морс знав напевне. Не з такого десятка Бицьо. І від цієї думки Генці стало якось легше. Наче удавка, що почала йому стискати шию, послабла, стала легкою й ажурною, мов краватка, яку час від часу йому тепер таки доводилося одягати. Він підбадьорливо посміхнувся (подумав, що ця посмішка, окрім Биця, адресується і йому самому) і сказав майже дружньо:

— Не бзди, Бицьо, поговоримо, як чоловік з чоловіком.

— Думаєш, я тебе злякався? — сказав Бицьо. — Ну вб'єш, бо бачу, в тебе таки криша поїхала, і що матимеш? Та вся наша братва на тебе вузьку сорочку накине. Хана тобі, Морс, буде, і як мене живим залишиш.

— Ну, так уже й хана? — посміхнувся Генка.

Він налив горілки у дві склянки. Одну простягнув Бицьові. Той не взяв і люто поглянув на Морса.

— А я від усієї душі, Андрійку, — сказав Генка і залпом осушив склянку.

— А мені, що ж, перед смертю пропонуєш випити? — спитав Бицьо.

— Ні, — Генка поставив склянку на стіл. — Я не вб'ю тебе, Бицьо, хоча мені, чесно скажу, хочеться це зробити. Пристрелити, якщо точніше, бо, може, ти саме та паскуда, яка сьогодні спалила мою хату.

— Он воно що, — Бицьо посміхнувся. — То ти того і такий злий, і зовсім контроль над собою втратив? Тільки я, блядь буду, хати твоєї не чіпав. Я, блін, не знаю, де вона в тебе.

— Та, що спалили, в «царському селі», — сказав Генка.

Бицьо поглянув на нього — і то був погляд цілком тверезої людини.

Генка розумів, що той погляд означає. Посягнути на оселю авторитета, яка мусила бути під надійною охороною, міг лише

сильніший за нього. Той, хто оголошував війну, але будучи впевненим у своїх силах, у тому, що його, Морса, треба викинути з вузького кола авторитетів. Або з якогось іншого кола, котре мало підстави оголосити війну.

— Як спалив? — спитав Бицьо майже співчутливо. — Хто ж, блін, відважився на тебе руку підняти?

— Спалив зовсім, — сказав Морс так само спокійно, як і вимовляв досі інші слова. — Як — то я виясню, коли повернуся. А от хто — може, ти мені скажеш?

Бицьо дивився на Морса вже явно глузливо. Навіть не намагався пригасити сяйво іскринок, які вилітали з його жаб'ячих очей, в яких тепер сиділи і квакали добрий десяток ропух.

— То ти, Морсяка, думаєш, що то справді я? — Він взяв склянку і підніс до вуст. — За твоє здоров'я і твою ідіотську дурість. Як кокнеш мене, дорогою подумай, де лікуватися будеш від своєї психованості. Будь здоров.

Бицьо випив повільно, навіть смакуючи. Морс дивився, як горілка зникає із склянки, як здригається Биців кадик, і зрозумів, що він отримав першу поразку у невидимій битві невідомо з ким. Бо нутром відчував — Бицьо справді непричетний до цієї ідіотської пожежі. І ще відчув — він справді наближається до безодні, йде до неї, наче сліпий, і не може зупинитися. А може, й задкує, відступаючи перед грізним противником, ворогом, який насувається на нього, відступає і не може зупинитися, хоча знає, що у нього за спиною велика яма, безодня без кінця і краю. А може, й невелика, викопана лише для нього могила.

«Я думаю вже геть, як Льошка», — те, що промайнуло в голові, здивувало, але й потішило. Чомусь потішило, хоч він сам не раз сміявся над братом. І саме ця думка, як не дивно, допомогла йому утриматися, не зірватися. Він поглянув на Биця майже весело — настільки, наскільки міг.

— Вірю тобі, Бицяро, — сказав. — Вибач, що запідозрив.

Далі він спокійно простяг Бицьові його пістолет. Сказав, що відчуває свою провину, бо справді вірить, що охоронці в Биця були класні. Він таки погарячкував, а тому Бицьо може як компенсацію укласти його, Морсових охоронців.

Бицьо пістолета взяв і стояв, дивлячись на Генку тепер вже ошелешеними очима. Щось він, певне, намагався допетрати своєю величезною, коротко постриженою (майже налісо) головою. Намагався — і не міг.

— Чого ж ти, Андрійку? — Морс дивився вже глузливо. — Стріляй. Будемо квити. Що, запахло? Жижки трусяться? Чи вже в штанях мокро?

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ